

Maji - Tot de laatste druppel

Colofon

ISBN: 978 94 6365 209 4

1e druk 2020

© 2020, Han Seur

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Maji - Tot de laatste druppel

Han Seur

Najaar 2016

1

Water.

...

Iets klopt er niet. Dit is geen gewone hoofdpijn. Het voelt alsof iemand zijn hoofd tussen een bankschroef heeft gezet, iets te lang heeft aangedraaid en pas gestopt is toen zijn schedel kraakte. Hij ligt op zijn buik. Langzaam draait hij zijn hoofd en opent zijn ogen. Alleen zijn linkeroog werkt mee. Het andere oog zit dicht en doet pijn. Het is aardedonker. Is het nacht? Hij heeft dorst. Of is hij blind?

Waar is hij? Een hotel? Een raam. Waar is de lichtknop? Hij strekt zijn arm. Ook die doet pijn. Hij ligt niet in zijn bed. Hij voelt. De vloer is hard en koud. Geen lichtschatelaar, geen lamp, geen bed, niet de groene cijfers van een hotelwekkerradio, niets. Hij probeert rond te kijken maar meteen wordt de bankschroef verder aangedraaid. Hij hoort alleen het bloed dat door de aderen van zijn hoofd wordt gepompt. Er is iets mis, iets vreselijk mis.

2

Hoelang heeft hij geslapen? Geslapen, of was hij buiten bewustzijn? Waar is hij? Er hangt een vreemde lucht. Zijn arm is nog steeds uitgestrekt en voelt afgeklemd, koud en zwaar. Hij draait zich een beetje. Het bloed begint terug te stromen. De tinteling in zijn arm voelt vertrouwd. Niet alles is kapot. Hij beweegt zijn vingers en daarna zijn arm. Langzaam, voorzichtig als een grote ruitenwisper. Het voelt koud en glad aan. Er is geen bedrand. Hij ligt op een vloer. Waar? Hij probeert zijn ogen te openen. Zijn rechteroog trekt een beetje open. Het voelt als een pleister die langzaam wordt losgetrokken. Er stroomt warm vocht naar buiten. Het blijft donker. Hij is blind. Nee. Wat is er gebeurd? Hij ligt hier dood te gaan. Alleen.

Langzaam brengt hij zijn hand naar zijn gezicht. Zijn rechteroog is opgezwollen. Voorzichtig gaan zijn vingers naar zijn mond. Zijn jukbeen is zo gezwollen dat hij niet eens weet of alles nog op zijn plaats zit. Eerst de

rest van de schade opnemen. Zijn vingers vervolgen hun weg. Ook zijn bovenlip is niet meer *zijn* bovenlip. Glad, groot, nat en plakkerig. Hij likt zijn vinger. Bloed? Ja, bijna gestold bloed. Doet zijn lip pijn? Moeilijk te zeggen, want zijn hele gezicht doet pijn. En dat is alleen nog maar de buitenkant. Want er is ook nog *dié* pijn, die allesoverheersende pijn, dat kleine donkere gat, diep in zijn hoofd, dat zijn schedel naar binnen probeert te trekken.

Zijn benen? Hij wil er nu niet aan denken. Het is warm en hij heeft dorst. Hij is drijfnat. Zweet? De vloer is koud. Hij ligt niet ergens buiten op straat, maar thuis is hij ook niet. Thuis voelt ver weg. Zijn familie, collega's, vrienden. Waarom is er niemand? Waarom is hij alleen?

Het ruikt bedompt. Alsof de lucht in geen jaren heeft bewogen. Hoe komt hij hier?

Wie? Wie heeft hem hier gebracht, op de vloer gedumpt? Afdedant en vergeten.

Het bloed begint sneller en harder door zijn hoofd te suizen. Woede. Iemand heeft hem mishandeld. Iemand houdt hem gevangen. Iemand wil dat hij hier sterft.

3

Dit keer voelt het alsof hij geslapen heeft. Maar hoelang? Hij heeft geen idee. De pijn is er nog. Onverminderd. Hij opent zijn linkeroog en probeert zich om te draaien. Iedere beweging doet pijn, maar het moet. Hij moet iets doen. Initiatief nemen. Hij heeft te veel vragen. Vragen waarvoor hij zelf een antwoord moet zien te vinden. Om te overleven.

Hij is niet thuis. Zelfs als de stroom in zijn appartement was uitgevallen, had hij het licht van de stad door de gordijnen moeten kunnen zien en het verkeer in de straat moeten kunnen horen. Maar het is donker en stil. Muisstil. Hij hoort alleen het bloed dat rustig en regelmatig door de aderen van zijn hoofd wordt gepompt. En natuurlijk die bekende hoge pieptoon die hem iedere nacht weer weet te vinden. De erfenis van het Deep Purple-concert. Iets werkt er in ieder geval nog.

Klam en vochtig. Het ruikt naar grondwater, natte muren, schimmel, pis. Verse pis? Zijn arm glijdt over zijn borst naar z'n broek, z'n gulp. Zijn pis. Wat is er gebeurd? De vraag blijft zich in zijn hoofd herhalen. Hoe komt hij hier? Waar is hier? Hij is hier tegen zijn wil. Natuurlijk. Of is hij gewoon gevallen? Nee, dan had iemand hem inmiddels gevonden en naar

huis gebracht. Naar een ziekenhuis. Dan had hij nu iets moeten zien of horen. Het verkeer, airconditioning, het scherm van een hartmonitor, de stem van een verpleegster op de gang. Het is zo stil. Is hij nog wel in de stad? Hij ligt in de kelder van een oud landhuis. Nee, in een ongebruikte vervallen wateropslagtank ergens op het platteland. Waarom hoort hij geen zangvogels of uilen, een koe of een hond? Waar zijn de muizen of ratten? Zelfs kakkerlakken kun je soms horen rondscharrelen. Hij hoort zijn adem, zijn bloed, zijn kleren als hij beweegt. Verder niets. Er is niets. Hij voelt alles. Zijn verwondingen, de zwellingen, de pijn. Een val, of een aanrijding? Nee. Onmogelijk. Iemand heeft hem dit aangedaan. En die iemand houdt hem hier gevangen. Hij is een gevangene. Van iemand zonder gevoel en compassie. Een wreed iemand. Maar waarom? Wat wil hij van hem? Of is het geen hij?

Zijn tong is droog en hij heeft dorst. Hoelang ligt hij op deze plek? Hoelang gaat dit duren? Zelfs gevangenen krijgen water. Toch? Of is het nacht? Hoelang?

Als hij gevangen wordt gehouden, is daar een reden voor. Het heeft geen zin om hem langzaam te laten doodgaan. Zomaar, zonder ervan te genieten. Hoe geniet een moordenaar, een seriemoordenaar, van het lijden van zijn slachtoffer? Niet door zijn slachtoffer op te sluiten en daarna te vergeten. Of wel? Nee. Zijn ontvoerder wil hem zien lijden. Een langzame, pijnlijke dood zien, dat moet hem opwinden.

Een gesprek. Een bizarre, zieke vorm van communicatie tussen dader en slachtoffer: *Ik heb een moeilijke jeugd gehad en daar een enorme hekel aan universitaire hoofddocenten aan overgehouden. Daarom moet jij sterven, ga je sterven. Niet nu, later, langzaam.*

Hij is gevangengenomen vanwege zijn kennis? Dat is het. Zijn intellectuele bagage. Nee. Wat een onzinnige gedachte. Hij bewoont immers al jaren een academische niche waar de wereld geen enkele belangstelling voor schijnt te hebben. Hydrogeologie. Geen grote doorbraken, geen CNN of Discovery Channel, gewoon niet sexy genoeg. Bovendien heeft hij alles wat hij ooit heeft bedacht of gevonden, de resultaten van zijn studies, altijd gepubliceerd. Alles staat op het internet binnen muisklik.

Iemand heeft hem simpelweg omvergereden. Een motor of auto? Getuigen. Doorrijden was misschien geen optie. Misschien was hij getuige van zijn eigen ongeluk. De dader kon geen risico nemen, want wellicht had zijn slachtoffer ondanks de shock en zijn verwondingen het kenteken gezien. Opsluiten dan maar en dan gewoon vergeten. Probleem opgelost.

Een realistisch scenario. Maar dan had de dader ook zijn rolstoel meegenomen. Waarom bewijsmateriaal laten liggen?

Wat is er gebeurd? Waarom? Door wie? Hij wil zijn eigen stem horen. Hij fluistert.

‘Goed Robert, je hebt pijn, veel pijn, je bent gewond, maar je leeft. Je bent weer bij bewustzijn en alle ledematen die voordien functioneerden, doen het nog gewoon. Vanaf nu gaat het bergopwaarts. Vanaf nu, dit moment, kan alles alleen maar beter worden.

Zichzelf moed inpraten. Het doet hem goed. Dat deed hij vroeger ook, als hij weer eens op missie was, consultancy ergens op een afgelegen vlakke in Centraal-Azië. Verweggistan. Als hij zich weer eens moederziel alleen voelde na zichzelf voor de zoveelste keer te hebben verteld nooit meer werk aan te zullen nemen in de door God verlaten oorden.

Een boek. Als hij geen schouder had om op uit te huilen, wist hij meestal in een boek te ontsnappen. Zeker als zijn werk voor geen meter liep, of als zijn opdracht geen enkele zin leek te hebben. Dan was een goed dik boek een uitkomst. Het ging niet eens om het verhaal en de plot, maar meer om de mensen, de natuur, de sfeer. Een goed boek voerde hem weg. De eenzaamheid bleef, ook als het werk hem beviel. De lange avonden in een leeg, stil restaurant van een grijs plattelandshotel. Motregen of natte sneeuw tegen de kleine ramen, formicatafels, een kop Nescafé, een vaasje met oranje plastic bloemen en twee obers die naast de uitgang stonden en hem maar bleven aankijken: *Wanneer stapt meneer de consultant eindelijk op?*

Iemand houdt hem hier tegen zijn wil. Een kwaadaardig mens met slechte bedoelingen. Een harteloos mens die niet eens komt kijken hoe het met hem gaat. Of hij nog leeft. Hebben zijn wonden verzorging nodig? Heeft hij hersenletsel? Doet het pijn? Wil hij wat water en misschien een hapje eten? Niets, niets. Hij kan van zijn aanvaller, ontvoerder, gevangenebewaarder weinig goeds verwachten. Misschien heeft hij hem hier voor dood achtergelaten, ergens ver weg op een verlaten terrein buiten de stad.

Waarom is het zo stil? Geen wind, geen vogels, niets. Waarom voelt de lucht zo zwaar en vochtig? Ruikt hij zijn urine nog? Ergens moet een ventilatierooster zijn, een spleet onder een deur, of een luik in het plafond. Maar dan moet er ook licht binnenkomen.

Hij ligt hier gewoon langzaam te stikken? Hoeveel tijd heeft hij nog? Ligt hij in een klein kamertje? Een opslagloods? Hij moet praten of schreeuwen

om zo, net als een vleermuis, een idee te krijgen van de ruimte waarin hij ligt. Nee. Hij mag geen aandacht trekken. Nog niet. Eerst moet hij zich beter voelen, aan kracht winnen. Op een gegeven moment moet er toch ergens een deur of luik opengaan? Op dat moment moet hij de confrontatie kunnen aangaan.

Zijn ontvoerder is alleen, natuurlijk, een lone wolf, een einzelgänger. Kan niet anders. Eén overvaller die nu met een verlamde, gewonde getuige in zijn maag zit. Nee, een seriemoordenaar die hem een jaar lang heeft achtervolgd en hem nu achter een donker raam geduldig zit te observeren, wachtend op het moment dat de zorgvuldig voorbereide martelingen eindelijk kunnen beginnen. Zijn moordenaar wil dat hij eerst wat herstelt, zodat zorgvuldig toegediende foltering niet wordt overstemd door de pijn die hij nu heeft. Dat zou zonde zijn.

Dorst. Waarom krijgt hij geen water? Hebben al deze gedachten wel zin? Nee, natuurlijk niet. Ze maken hem alleen maar moe, moedeloos, wanhopig. Of toch? Verschillende scenario's bedenken en uitwerken om beter voorbereid te zijn? Op wat? Wat kan hij doen? De pijn in zijn hoofd. En dan natuurlijk zijn benen. Hij is machteloos. Als het zijn aanvaller gelukt is hem naar deze stille plek te slepen, dan is lichamelijk verzet zinloos. Denken, praten, overtuigen, zijn de enige wapens die hij heeft. Wapens van de wetenschapper, de consultant. De rede, overtuigingskracht, een gezonde dosis bluf en een hoop leugens om bestwil. Hoe vaak moest en kon hij niet waterministeries van landen die hij niet of nauwelijks kende overtuigen om grote prestigeprojecten stil te leggen omdat ze eenvoudigweg niet levensvatbaar waren? Nu zijn leven op het spel staat, moet het hem toch lukken zijn ontvoerders ervan te overtuigen dat hij levend meer waard is dan dood. Dat hij bovendien een enorme dorst heeft en dringend verzorging behoeft.

Gaat het om losgeld? Een man, of een vrouw, in een rolstoel die af en toe een oude aangepaste Volvo rijdt. Als we die ontvoeren, zijn we meteen binnen. Onzin.

Hij heeft op alle continenten gewerkt, zelfs Antarctica. Lang, te lang, heeft hij in het buitenland gewoond, zelfs na het ongeluk. En altijd, voor iedere reis of verhuizing, heeft hij zich terdege voorbereid en de kleinste details uitgezocht. Gewoon om ongewenste verrassingen voor te zijn. Volgens Mike, een van zijn beste collega's, heeft zijn behoefte aan zekerheid en voorspelbaarheid maniakale en dwangmatige trekjes. En Google, Wikipedia en Booking.com hebben het nog erger gemaakt. Je kunt nu alles vooraf regelen, boeken, weten, zien.

Maar nu, hier, is alles anders. Nog nooit heeft hij niet geweten waar hij was.

Zal hij roepen? *Hallo, is daar iemand? Help?* En dan vragen of hij wat mag drinken. Gewoon een beetje water? Niet meer dan dat. Water! Nee, hij moet de confrontatie uitstellen. Geen aandacht trekken. Hij voelt de pijn als hij zijn lippen geluidloos laat spreken.

‘Ik wil en ik zal overleven.’ Overleven door kalm te blijven, door zijn lichaam de tijd te geven om te herstellen, aan te sterken. ‘Ik moet eerst te weten zien te komen waar ik ben en wat er is gebeurd. Controle over de situatie zien te krijgen, daar gaat het om.’

Kan hij aansterken zonder water, eten, verzorging? De tijd heelt alle wonden, maar heeft hij die tijd? Hij moet op verkenning en wel zo snel mogelijk.

Maar eerst goed nadenken en zich op alles voorbereiden. Alles.

4

Hij heeft weer geslapen. Maar hoelang? Hij wil nu langer wakker proberen te blijven. Wakker of bij bewustzijn?

De pijn is er nog. Heeft hij een hersenbeschadiging? Een scheur in zijn schedel? Zo heeft hij zich nog nooit gevoeld, zelfs niet na zijn ongeluk. Hij betast zijn gezicht, de zwellingen.

Hij moet het gevoel van wanhoop dat hem bekruipt van zich af duwen. Geen gezeur. Zijn oog gaat iets meer open en zijn bovenlip bloedt niet meer. Mooi, dat is toch vooruitgang? Maar wat betekent het? Kan zijn lichaam hem vertellen hoelang hij hier al ligt? Minder dan een dag, of zijn het dagen? In ieder geval geen weken.

Hij moet snel iets ondernemen. Nadenken, initiatief nemen, grip krijgen op de situatie. Van levensbelang. Goed nadenken over wat er gebeurd is. Proberen terug te keren naar de dag, het moment, de plaats, de mensen. Maar niet nu. Nog niet. Hij kan het niet. Niet zolang zijn hoofd nog vastzit in die bankschroef. Maar stil blijven liggen is ook geen optie. Het is niet zijn aard en zijn situatie vraagt om actie. Actie houdt hem wakker, scherp. Hij draait zich op zijn rug. Zijn hoofd begint nog heviger te bonken, maar de rest van zijn lichaam is hem dankbaar. Hij wil niet doorliggen, dus moet hij

bewegen, ondanks de pijn, ondanks zijn benen. Dat zegt zijn arts ook altijd. *Robert, jij ligt en zit te vaak en te veel. Zorg altijd voor een goede doorbloeding. Hoe meer je beweegt, hoe langer je leeft.* Zeker nu. Vooral nu. Als er iemand binnenkomt, begint het volgende hoofdstuk en kan het te laat zijn. Dit is de kans om ongestoord zijn situatie in kaart te brengen. Rustig, behoedzaam, op de tast.

Hij heeft zin in koffie. Koffie en water. Water om zijn dorst te lessen en koffie omdat dat bij zijn leven hoort, het normale alledaagse leven dat hij had voordat hij in dit donkere hol belandde. Vrijdag? Ja, het was vrijdagavond. Rachel. Zou ze hem inmiddels missen?

5

Hij draait zich weer op zijn buik. Geen pijnlijke ribben of rug. Mooi. Hij is dus niet geslagen of getrapt toen hij op de grond lag. Een goed teken. Zijn aanvaller kent wellicht toch een greintje barmhartigheid.

Hij geeft zijn hoofd de tijd om tot rust te komen. Het moet nu gebeuren. Het liefst wil hij na zijn ontdekkingsreis weer op dezelfde plek terechtkomen. Hij mag niet de indruk wekken dat hij zich redelijk goed voelt en gezellig wat is gaan rondscharrelen of, erger nog, dat hij een poging heeft ondernomen om te ontsnappen. Nee, hij is nog niet klaar voor de volgende fase. Hij wil zijn tegenstander pas confronteren, bepraten, manipuleren als hij zich beter, sterker, helderder voelt, niet eerder. Hij wil óf hulp krijgen, óf met rust worden gelaten. Het liefst dat laatste. Rustig liggen en af en toe wat water kunnen drinken, meer hoeft niet. Geen koffie. Nog niet.

Hij moet zijn slaapplek markeren. Met moeite krijgt hij zijn rechterhand in zijn broekzak. Leeg. In de linkerbroekzak van zijn jeans voelt hij zijn nog opgevouwen zakdoek. Gekregen van Rachel. ‘Alsjeblieft, alleen oude mannen gebruiken nog zakdoeken,’ had ze gezegd toen ze hem zijn verjaardagscadeau overhandigde: drie witte zakdoeken, gemaakt van katoen en bamboe, in een dure donkergroene doos. ‘De stof is zacht en toch sterk, net als jij.’ Hij had zich meteen ongemakkelijk gevoeld. Wat bedoelde ze? Dat hij zich ondanks alles nog kon redden?

Zijn huissleutels en portemonnee heeft hij niet meer, want ook zijn achterzakken zijn leeg, met uitzondering van een plastic tandenstoker in zijn rechterachterzak. Meegenomen tijdens zijn laatste KLM-vlucht. Voorzichtig vouwt hij de zakdoek uit en legt hem op de plaats waar zijn

hoofd heeft gelegen. Dan vouwt hij met zijn rechterhand een driehoek. Zo, nu kan hij niet alleen zijn ligplaats terugvinden, maar ook zijn hoofd ongeveer op dezelfde plek leggen. Alsof hij nog niet is ontwaakt. Hij legt zijn bonkende hoofd op de zakdoek om zijn lichaam even wat rust te geven. Waarom zou hij deze plek eigenlijk verlaten? Heeft dit wel zin? Zakdoekje vouwen en een rondje kruipen. Wat een onzin. Hij moet zich geen illusies maken door wat te gaan kruipen. Hij blijft machteloos. Zo, de expeditie kan beginnen. Eerst maar naar links. Stel dat zijn ontvoerder hem nu kan observeren, staande achter een raam met zo'n rare infraroodnachtkijker op zijn kop, net als in sommige films? Nou, dan heeft hij pech. Hij moet het risico nemen. Blijven liggen betekent stilstand. Hij beweegt langzaam weg van zijn zakdoek, steunend op zijn ellebogen, die hij kort onder zijn borst moet houden. Tijgersluipje, of beter, tijgersleepje. Het doet hem denken aan de oefeningen die hij van Angela de fysiotherapeute moest doen tijdens zijn revalidatie. Gelukkig is de harde vloer glad genoeg. Beton? In ieder geval vochtig. Hij telt zijn bewegingen. Ongeveer vijf centimeter per sleepbeweging? Negenentwintig, dertig bewegingen. De bankschroef waarin zijn schedel vastzit wordt verder aangedraaid. Alsof zijn schedel ieder moment uit elkaar kan spatten. Hij legt zijn hoofd neer. Een korte pauze. Iedere arts, en zijn arts zeker, zou zeggen dat hij zich nu vooral rustig moet houden. Hij voelt zich kwaad worden. Waarom moet hij dit zichzelf aandoen? Waarom? Misschien ligt hij wel in het midden van een grote loods en heeft hij meer dan zeshonderd bewegingen nodig om een muur te bereiken. Aangenomen dat hij in staat is in een rechte koers te kruipen. De kans is groot dat hij in cirkels gaat draaien of in ieder geval een omweg maakt. Roepen zou helpen; is er een echo dan is de ruimte groot en leeg. Maar zijn geschreeuw kan de aandacht trekken. Toch maar terug naar de zakdoek? De vertrouwde plek, zijn comfortzone? Nee. Als hij in een grote loods ligt dan moet er toch meer luchtcirculatie zijn en had hij zijn eigen urine niet zo lang geroken. Bovendien, waarom zou zijn ontvoerder hem in een loods leggen? Een gevangene sluit je op in een kleine cel, een kamertje, een kelder of een hok. Gevangeniszellen zijn immers ook niet echt groot. Mooi, hij heeft een goede rationele reden om door te gaan. En er is een weg terug. Zesenvijftig, zevenenvijftig, achtenvijftig. Hij telt zorgvuldig iedere beweging. Tweeënzestig. Zijn hoofd heeft iets geraakt. Hij zakt op zijn buik om zijn rechterarm te ontlasten. Hij rust een paar tellen en voelt dan voorzichtig om zich heen. Rubber, koud metaal. De achterkant van zijn

rolstoel. Hij kent ieder onderdeel, iedere inbusbout, de aluminium velgen, de mooi vormgegeven naven. Handgemaakt naar zijn eigen specificaties. Het voelt vertrouwd. Zijn rolstoel, zijn belangrijkste bezit, een verlengstuk van hemzelf. Het voelt even alsof hij niet meer alleen is. Hij heeft een bondgenoot, hij is weer mobiel. Hij voelt even aan de uitvalnaaf van het linkerwiel. Campagnolo. Made in Italy, espresso, lente, opera, de bergen, vrijheid. Hij voelt voorzichtig verder. De rem. Iemand heeft zijn rolstoel op de rem gezet? Waarom?

De achterkant? Hij is dus niet uit zijn rolstoel gevallen, maar eruit gehaald of geduwd? Zal hij erin klimmen? Normaal kost hem dat niet meer dan twintig seconden. De beste techniek is hem kort na zijn ongeluk aangeleerd. Maar met zijn hoofd in een klem is het beter om laag bij de grond te blijven. Dat voelt gewoon beter. Hij kruipt en telt langzaam naast en dan voorbij zijn rolstoel. Drieëntachtig, vierentach... Zijn hand slaat tegen iets hards. Hij stopt, voelt. Een muur. Mooi, zijn cel is dus waarschijnlijk niet erg groot. Er is geen plint. Een kelder dus? Hij gunt zijn hoofd even rust.

Verder. Hij moet nu langs de muur kruipen op zoek naar een deur of een luik. Hij besluit rechtsom te gaan en opnieuw te gaan tellen. Wellicht ligt hij niet precies in het midden van zijn cel. De tandenstoker! Hij plaatst hem voorzichtig schuin tegen de muur. Nu mag hij hem niet omstoten of wegschoppen. Snel bereikt hij een hoek. Een rechte hoek? Zo voelt het wel. Hij telt verder. Na iedere tien bewegingen laat hij zijn op hol geslagen hoofd zakken. De muur voelt koel, kaal, glad en vochtig aan. Geen uitstekende spijkers, een speelse nis of meubels, een hoop aardappels, gereedschap, een fiets met lekke banden, stopcontacten of een hoop tegels. Niets. Helemaal niets.

Honderdtwee, honderddrie. Hij voelt. Het is alsof zijn hart enkele slagen overslaat. Hout. Een deur? Kan niet anders. Nu moet hij voorzichtig zijn, en stil. Misschien staat er buiten iemand op wacht? Gaat de deur naar binnen open? Ja, want hij vindt snel een scharnier. Koud, oud en geroest. Hij trekt zijn hand terug en wrijft zijn duim tegen zijn middelvinger. Smeervet. Maar hij ruikt ook iets anders. De geur van vers hout. De ruimte onder de deur is klein, niet meer dan een smalle spleet. Hij legt zijn neus ertegen en ruikt. Niets. Dan houdt hij zijn adem in en luistert. Niets. Zelfs de lucht beweegt niet. Hij opent zijn rechteroog. Mooi, dat gaat dus weer open. Hij neemt wat afstand en voelt weer. Voorzichtig. Hij beweegt zijn rechterarm langzaam over de vloer. Dan voelt hij iets onder

zijn hand. Kruimels? Hij ruikt. Zaagsel. Vers zaagsel. Van de deur? Hij zet zijn hand weer op de deur en zoekt langzaam verder. Plotseling voelt hij een scherpe, ietwat rafelige spleet in de deur, die hij behoedzaam begint te volgen. Iemand heeft recentelijk een luik in de deur aangebracht. Groot en laag genoeg om er een dienblad door te schuiven, of een bak met pis of poep. Zijn ontvoerder heeft een plan en heeft de noodzakelijke voorbereidingen getroffen. Of is hij zo lang bewusteloos geweest dat hij het zagen niet heeft gehoord? Hij richt zich met moeite op, grijpt de klink vast en probeert te trekken. Natuurlijk, de deur zit op slot. Zijn hoofd. Hij laat zich snel zakken. Welk plan heeft zijn ontvoerder bedacht? Hij moet goed nadenken. Maar eerst zijn ronde afmaken en dan terug naar zijn zakdoek om te slapen. Hij kruipt langzaam verder maar vindt niets, geen aanwijzingen, geen water, geen bak om in te plassen. Hij kruipt naar de zakdoek. Van de keurige driehoek is weinig meer over. Doet er ook niet toe, zolang hij maar ongeveer op dezelfde plek ligt. Iedereen draait zich toch in zijn slaap, ook als je benen verlamd zijn en zeker als je op een harde betonnen vloer ligt. Langzaam komt zijn hoofd tot rust.

Vier tot zes vierkante meter, meer zal het niet zijn. Een man en zijn rolstoel, verder is zijn cel leeg.

6

‘O’Brian? Dit is Rodriguez. Hoe ver zijn jullie gekomen met die loslopende honden?’

‘Nou, dat ziet er veelbelovend uit, detective. Ik had net nog Louisa aan de lijn. Ze heeft twee van de eigenaren al bezocht. Was ook niet moeilijk. Die lui hadden meteen alarm geslagen toen hun honden vannacht niet terugkwamen. En die grote zwarte hond heeft in een metalen kokertje aan zijn halsband een opgerold briefje met de naam en het adres van de baas. Een newfoundlander.’

‘Een Canadees dus?’

‘Nee, alleen de hond.’

‘En die andere honden?’

‘Die lelijk kijkende hond, een soort halfbakken boxer, heeft een metalen penning met dezelfde info. Zelfde eigenaar dus. Je had gelijk, Rodriguez. Alle vier de honden werden uitgelaten door dezelfde hondenuitlaatster. Ene Liska Novotny.’

‘Heb je haar telefoonnummer en adres kunnen achterhalen?’

'Natuurlijk, maar er wordt niet opgenomen. Ik ga er zo langs. Ze woont in East Village. Heeft zich bij jou nog niemand gemeld?'

'Nee, tot nu toe heeft niemand haar als vermist opgegeven. Ik vrees het ergste.'

'Wij ook. Een van die kleine honden heb ik naar CSI gestuurd omdat hij bloedspetters op zijn vacht had. we waren bijna te laat, want dat andere keffertje was bezig zijn vriendje schoon te likken.'

'Smerige zaak.'

'Die boxer had ook nog een gps-tracker aan zijn halsband en de eigenaar heeft een app op zijn iPhone. Ik schat dat we over een uur weten waar die Liska vannacht precies heeft gelopen.'

'Prima. Verder nog iets?'

'Ik heb net de beheerder van Stuyvesant Square nog gesproken, maar dat leverde niet veel op. Het park sluit iedere avond om elf uur. Hij beweert geen Liska Novotny te kennen. Hij herkende haar ook niet van de foto op haar Facebookpagina. Bovendien, het barst in deze buurt van de hondenuitlatsters. Hij zat er vreselijk over te zeuren. Honden die tegen mensen op springen en pissen, hondenstront die niet wordt opgeruimd en nog meer van die shit.'

'En die oude vrouw die gebeld had?'

'Ik ben bij haar aan de deur geweest maar ze was niet thuis. Ik ga er later vandaag weer langs. Haar appartement kijkt uit op het park, dus ze kan inderdaad iets gehoord hebben. Vooral als ze beweert dat haar raam openstond.'

'Prima, O'Brian. Hou me op de hoogte.'

'Waar hebben we volgens jou mee te maken?'

'Het zou me niets verbazen als dit de eerste is in een reeks.'

'Dat dacht ik ook. Goed, ik zie je straks op het bureau.'

7

Dorst. Het voelt alsof hij lang geslapen heeft. Hij blijft liggen op zijn zij. De hoofdklem lijkt iets losser te zitten maar hij is bang dat als hij zijn hoofd beweegt, het bonzen en suizen weer begint. Hij opent zijn ogen. Geen licht, geen geluid, niets. Hij ruikt zichzelf en zijn cel. De lucht is zwaar, bedompt, warm en kleverig. Maar hij heeft niet meer gezweet. Zijn zweet is op. Dorst. Hij laat zijn arm als een soort ruitenwisser over de vloer gaan. Niets. Geen water en eten binnen handbereik. Er is dus niemand in zijn cel geweest. Klootzak.

Hij moet optimistisch blijven. Moed putten uit de kleinste vooruitgang. Voorzichtig betast hij zijn gezicht. De zwellingen lijken minder. Mooi. In zijn lippen heeft hij nog weinig gevoel. Geronnen bloed en een droge gesprongen onderlip. Hij voelt de stoppels op zijn kin. Het doet hem denken aan zijn lange missie in Kazachstan, toen hij zich zelden schoor. Twee, drie dagen. Meer zal het niet zijn. Zijn baard is zijn klok.

Goed, hij is wakker, klaarwakker. Wat nu? Het gaat iets beter met zijn lichaam en zijn verwondingen. Ook de pijn is beduidend minder, en de mist in zijn hoofd trekt langzaam op. Mooi. Toch kan hij een poging om contact te leggen met zijn ontvoerder niet veel langer uitstellen. Sinds zijn ontvoering heeft hij niets gedronken. Dat wil zeggen dat hij minder dan drie of vier dagen opgesloten zit. Als hij de komende uren geen water krijgt, zal zijn lichaam zich niet verder kunnen herstellen. Zo simpel is het. Helaas leidt een heldere geest niet tot meer optimisme. Zijn situatie is penibel. Opeens herinnert hij zich een artikel over een Iraanse arts die na de revolutie gevangen was gezet. Veel van zijn medegevangenen waren er slecht aan toe. Medicijnen waren er niet. Ze werden aan hun lot overgelaten. Het enige dat ze wel hadden, was helder drinkwater uit de bergen. Om zijn medegevangenen het idee te geven dat hij ze toch kon bijstaan, liet de arts hen drinken, veel drinken. En waarachtig, velen knapten op. Later, na zijn gevangenschap, vestigde de arts zich in de Verenigde Staten. Hij ging onderzoek doen naar de heilzame werking van water. Conclusie: de meeste mensen drinken veel te weinig water en zo drogen hun hersenen langzaam. Drinken dus.

Een hoogst irritante app op zijn iPhone moedigt hem veel te vaak aan om meer te bewegen. Dus op naar de waterdispenser, even bijkletsen met Sam, Mike en Rachel. Als op afspraak. Meestal praten ze over hun respectievelijke onderzoeksprogramma's, maar op vrijdag gaan de gesprekken meestal over de plannen voor het weekend. Mike trekt er meestal op uit, een echte avonturier die graag vertelt over zijn plannen en belevenissen, maar ook over zijn kortdurende relaties, zijn kat, zijn verhuurster, alles wat maar in hem opkomt. Mike heeft geen geheimen, voor niemand. Rachel is veel rustiger. Zij wil vooral weten welke boeken en wetenschappelijke artikelen de anderen op dat moment lezen en hoe ze die in hun colleges willen inpassen. De dispenser, zijn Camelbakfles tot de rand gevuld met heerlijk schoon water. Door zijn missies in de Sahel en de steppen van Centraal-Azië en China weet hij hoe het voelt om dorst te hebben, echt dorst. Toch stelde dat allemaal niets voor in vergelijking met

nu. Lang houdt hij dit niet meer vol. Wie weet willen zijn ontvoerders dat hij er stilletjes tussenuit knijpt. *Nee hoor, we hadden geen last van die man. De ideale gast. We hebben het losgeld opgehaald en kort daarna is hij zonder klagen opgedroogd.*

Losgeld? Dat zou kunnen betekenen dat zijn familie op de hoogte is. Of de universiteit. Dan zijn er dus mensen voor hem in de weer, naar hem op zoek. Opeens krijgt hij het gevoel er niet alleen voor te staan. Natuurlijk wordt hij inmiddels gemist. Robert Kersten is geen kluizeenaar. Integendeel. Vrijdagavond, dat is het laatste wat hij zich kan herinneren. Het moet nu dus zondag of maandag zijn. Dinsdag? Wie mist hem? Rachel? Zijn buurvrouw Sarah, ach, en natuurlijk George en Jamal, die in de lobby werken. Die moeten nu weten dat er iets niet klopt. Dat er iets goed mis is. Mooi.

8

Hij ligt op zijn zij en heeft het koud. Eigenlijk wil hij zich helemaal niet bewegen. Alles zal meteen weer pijn gaan doen. Dit kan zo niet langer. Waarom komt er niemand? Wat willen ze toch van hem? Hoelang heeft hij nu weer geslapen? Hij draait zich op zijn rug. Hij voelt een zachte warme tinteling in zijn arm. Het gevoel in zijn rechteronderarm en hand komt langzaam terug. Hij opent zijn ogen. Hij wil dat ze wennen aan het donker. Waarom eigenlijk? Hij sluit ze weer. Met open ogen neemt het beklemmende gevoel alleen maar toe. Alsof hij het zwarte gat waarin hij nu woont kan zien.

Voorzichtig laat hij zijn boventanden over zijn onderlip gaan. Alles lijkt aan de beterende hand. Dan laat hij zijn tong zijn bovenlip onderzoeken. Geen goed idee. De lip barst meteen open en vocht of bloed stroomt zijn mond in. Hij strekt zijn arm en dan zijn vingers. Voelt aan zijn kin. Is zijn baard nu langer dan de vorige keer? Niet echt. Kan ook niet. Hij leeft immers nog zonder iets te hebben gedronken.

Wat als ze hem hier gewoon laten liggen? Nee. Opeens is alles duidelijk. Natuurlijk. Het is een spel. Nee, een wetenschappelijk experiment. Hij moet alleen de uitgang zien te vinden. *Dom blijven liggen en je wonden likken is zinloos, Rob.* Het is een puzzel die hij snel moet zien op te lossen. Snel voordat - logisch. Daarom krijgt hij ook geen water en niets te eten. Ze willen zien wat hij doet, hoe creatief hij is. Dag en nacht wordt hij geobserveerd. In het plafond zijn infraroodnachtcamera's aangebracht.

Ze doen niets. Ze mogen niet ingrijpen. Dat zijn de regels. Hun proefkonijn moet eerst ontdekken dat hij deel uitmaakt van een experiment. Hoe eerder hoe beter, want het is een experiment waarbij alleen zij die nadenken, initiatief nemen, overleven. Twee, drie, misschien wel vier dagen. Hij heeft kostbare tijd verspild. Hij moet snel aanwijzingen zien te verzamelen. Dit is geen donker, uitzichtloos hol. Helemaal niet. Anderen is het immers gelukt om de uitgang van het doolhof te vinden. Toch? Na lang zoeken staat de jonge vrouw opeens buiten. Buiten in dat donkere bos voor een grote tafel die vol staat met flessen ijskoude Coca-Cola. Na enkele uren lopen stuit ze op een weg. Een rustige, smalle weg door het bos. Nu pas merkt ze dat het sneeuwt. De weg is wit. Een eenzame eland steekt langzaam over. Ze volgt de weg naar beneden. Dan, na twee, drie uur lopen, eindelijk koplampen, een auto. Twee uur later zit ze veilig op het politiebureau.

Het lijkt uitzichtloos maar dat is ook de bedoeling, natuurlijk, maar het is te doen. Het is al eerder gedaan. Hij is niet de eerste die hier vastzit. Of wel? Waarom heeft hij er nooit iets over gelezen? De psycho-games. Natuurlijk. Wie hebben het experiment overleefd? Hoeveel hebben het uiteindelijk niet gered? Hij moet zijn krant meteen opzeggen. Ze zitten hem vast te observeren. Nu, op dit moment. *Zou deze kandidaat het wel redden?* Het labyrint. Hij moet de uitgang zien te vinden. Hij moet aanwijzingen gaan verzamelen. Nu. Het is maar een spel.

Hoeveel tijd heeft hij nog? Watergebrek. Dehydratie. Eén, twee dagen? Hij heeft geen tijd te verliezen. Actie. Nu!

9

Hij heeft een vreemd branderig gevoel in zijn keel. Is dit een volgende stap op weg naar het einde? Is dit wat ze willen?

Hoelang heeft hij nu weer geslapen? Hoelang zal hij wakker kunnen blijven?

Ze laten hem hier doodgaan. Er komt geen hulp meer of de hulp komt te laat. Zijn ontvoerders interesseren zich gewoon niet voor hem. Misschien zijn ze allang weg, vertrokken. Zitten ze thuis televisie te kijken of gezellig wat coke te snuiven. Misschien komen ze na een maand nog eens kijken. *Weet je nog die vent die we in dat hol hebben gedumpt? Hoe zou het daarmee gaan? Misschien moeten we alles eens goed opruimen en ontsmetten, anders kunnen we die kelder voorlopig niet meer gebruiken.*

Nee, nee, nee. Waarom dan al die moeite. Een ontvoering brengt risico's met zich mee. Hij is een investering. *Krijg nou wat. Het is de verkeerde. Wat doen we met die lamme vent? Zijn strot doorsnijden? Welnee, dump hem gewoon in onze kelder. Lost zich vanzelf op. Geen omkijken naar.*

Nee, dit is een test. Een wetenschappelijk experiment: hoelang houdt een mens het vol? Zonder water: ongeveer vier dagen. Zonder eten: ongeveer een maand. Water moet en zal er komen. Vandaag nog? Vandaag? Had hij zijn horloge nog maar. Hij heeft alleen zijn lichaam. En als ze hem uiteindelijk water geven en iets te eten? Wat dan? Zonder gevoel van tijd, dag en nacht? Hoelang houdt hij dat vol? Zijn baard, de lengte van zijn nagels, zijn haar. Geen Zwitsers uurwerk maar toch beter dan niets. Hij heeft nooit een echte baard laten staan. Zal zijn broer hem herkennen? En Rachel?

Wat als ze hem scheren, zijn haren en nagels knippen? Nee toch? Doet het ertoe? Waarom wil hij weten hoelang hij vastzit? Water.

Hij moet oefeningen doen. Fit worden. Nadenken. Denken aan ontsnappen. Hij moet hun spel niet meespelen. Waarom is hij toch zo moe? Zo lang is hij toch niet wakker? Water.

10

De pijn in zijn nek en rug maakt hem wakker. Met veel moeite draait hij zich om. Hij ademt bewust langzaam. *Controle.* Het bloed stroomt langzaam terug in zijn schouder. *Ja Rob, alles werkt nog. Nou ja, bijna alles.*

Zijn adem stokt. De lucht in zijn cel is in beweging, nauwelijks merkbaar, maar toch. Er is iets veranderd. Hij besluit langzaam en geruisloos verder te ademen.

Hij ruikt iets. Een geur die er nog niet eerder was. Een zachte geur die toch zonder veel moeite boven de scherpe pis-schimmelcocktail weet uit te stijgen. Of hallucineert hij? Net als die keer lang geleden in Zambia, tijdens zijn eerste malaria-aanval. Nee. Hij is klaarwakker, helder en hij kent de geur. Goed zelfs. De geur die langzaam maar zeker in zijn kleding kruipt tijdens zijn missies, die hij opsnuift in de winkel waar hij zijn *wat* koopt en die hangt in het huis van zijn vriend in Adams Morgan: de soms bijna bedwelmende melange van warme, vochtige tweedehands kleding, kruiden, gember, basilicum, henna, gekruid geitenvlees, groene thee, wierookolie, maar vooral koffie, vers gebrande koffie. Hij richt zijn hoofd zo ver op als het gaat, spert zijn neusgaten open en laat langzaam lucht binnenstromen.

De lucht beweegt. Een kort hoog geluid. Hij is niet alleen. Er staat iemand naast hem. Iemand die net als hij niet gezien en gehoord wil worden. Onbeweeglijk luistert hij naar de regelmatige ademhaling. Een man? Ja. De ademhaling is langzaam, diep, mannelijk, volwassen. Niet het snelle gehijg van iemand die angstig is of gehaast, niet de zachte ademhaling van een vrouw.

Zijn bovenlichaam begint te trillen. Kramp? Hij gaat de controle over zijn nekspieren verliezen. Grote God. Niet nu. Hij mag geen aandacht trekken. Voorzichtig laat hij zijn hoofd zakken. Wat moet hij doen? Ademen. Het heeft geen zin om doodstil te blijven liggen. Langzaam wordt zijn ademhaling weer normaal. Hij ademt net iets sneller dan zijn bezoeker. Is de man wel alleen? En waarom is hij zo stil? Waarom heeft hij niet gewoon buiten het licht aangedaan en de deur opengedaan? Waarom wil zijn overvaller niet opgemerkt worden? Geniet hij van zijn angst? Kan hij die ruiken? Dit is het begin van een lange marteling.

Nauwelijks hoorbaar en toch zo bekend. Een kort piepend geluid. De man zit in zijn rolstoel. In *zijn* rolstoel.

De rustige ademhaling stopt. Wat nu? Een zacht geslurp. Nee. Dit kan niet waar zijn. Zijn overvaller drinkt een kopje thee. Naast hem, in *zijn* rolstoel. Thee? Waarom? Waarom, hier, in het donker? Kan zijn overvaller hem zien? Natuurlijk. Infraroodkijker.

Waarom krijgt hij geen thee of water? Is dat nu gastvrijheid? Misschien moet hij gewoon maar vragen: *Ach meneer, zou u zo vriendelijk willen zijn om ook mij...?* Thee? Groene thee? Waarom geen koffie of ijsthee? Het is koffietijd. Waarom rukt hij geen blikje Mountain Dew of Budweiser open?

Zijn bezoeker is een man op leeftijd. Een oud mannetje dat zelfs hij kan overmeesteren? Maar dan is dat oude mannetje natuurlijk niet alleen. Het is in ieder geval geen Amerikaan of Europeaan. Die geur, die thee?

Wat moet hij doen om te overleven? Wat verwacht die oude man van hem? Dat hij niets doet? Begint te praten?

Hij voelt en hoort hoe het bloed door zijn hoofd, langs zijn oren stroomt. Zou de man aan zijn ademhaling horen dat hij bang is, doodsbang? Hij moet rustig blijven, doen alsof hij slaapt. Een uitgeputte slapende gevangene. Dit is wat zijn bezoeker verwacht. Maar waarom krijgt hij niets te drinken of zelfs te eten? Weer een bekend piepje... De rechterarmlegger van z'n rolstoel. Dan het zachte gekraak van de gepolsterde zitting die